

ПРОТОКОЛ

№ 196

гр. Варна, 22.06.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
и прокурора В. Ч. С.

Сложи за разглеждане докладваното от Румяна Панталеева Въззивно частно наказателно дело № 20233000600192 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

Жалбоподателят **Г. В.**, редовно призован, води се от органите на ОД „Охрана“ – Варна, явява се лично и с **адв.Т. Г. С.** от **АК – СИЛИСТРА**, надлежно упълномощен и приет от съда от преди.

За държавното обвинение се явява апелативния прокурор Ч..

Явява се **И. Р. Ш.**, призован като преводач.

И. Ш.: - Аз съм филолог, завършил съм турска филология, работя тази работа вече 26 години, работя с турски език, явявал съм се по дела и преди.

СЪДЪТ с оглед обстоятелството, че жалбоподателят **Г. В.** е турски гражданин, който не владее български език, намира, че в производството следва да бъде назначен преводач, поради което и на основание чл.20, ал.2, вр.чл.17, ал.2 от ЗЕЕЗА

О П Р Е Д Е Л И:

НАЗНАЧАВА И. Р. Ш. за преводач на жалбоподателя **Г. В.**, със задача да извършва симултанен превод от турски език на български език и от български език на турски език.

СНЕМА се самоличността на преводача.

И. Р. Ш.: - 53 годишен, български гражданин, неженен, не осъждан, без родство със страните. Предупреден за отговорността по чл.290, ал.2 от НК.

ПРОКУРОРЪТ: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Не правя искания за отвод.

АДВ.С.: – Да се даде ход на делото. Не правя искания за отвод.

Имам доказателствено искане за приобщаване към писмените доказателства по делото нотариално заверено в Турция съобщение за нападение върху жилището на подзащитния ми В., извършено непосредствено след постановяване на решението от Окръжен съд – Шумен, с огнестрелно оръжие.

Доказателството, което ви предлагам е свързано със становище, заявено от търсеното лице още при първоначалния разпит пред представител на Окръжна прокуратура - Шумен, в което посочва, че мотив за пребиваването на господин В. на територията на Република България е страхът от възмездие в резултат на съдействието, което той е оказал на полицейските органи в Република Турция за разкриване на организирана група за разпространение на наркотици на територията на Турция.

ПРОКУРОРЪТ: – Да се приемат представените доказателства, но не виждам каква връзка имат с делото, вие ще прецените.

ЖАЛБ.В.: - Да се разгледа делото днес с моя защитник.

СЪДЪТ намира, че няма процесуални пречки по хода на делото, и че представените в превод писмени доказателства са относими, поради което и

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ПРИЕМА И ПРИЛАГА като писмени доказателства удостоверение за местоживеене и протокол за показания на жалбоподател.

СЪДЪТ запитва жалбоподателя ще се възползва ли от правото, разяснено му в окръжния съд, да даде съгласие за незабавно екстрадиране, с последиците от това.

ЖАЛБ.В.: - Наясно съм, но не искам да бъда екстрадиран.

ПО СЪЩЕСТВО:

АДВ.С.: – Уважаеми Апелативни съдии, по моя преценка, жалбата е коректно мотивирана и поставя всеки един от въпросите, които смятам за необходимо да бъдат разисквани от Апелативен съд – Варна в рамките на което производство, аз като адвокат, трябва да предоставя на турския гражданин.

Всяко едно производство за екстрадиция на чужд гражданин, поставя в ход отношения между две суверенни държави и решава деликатния проблем за доминантата на правораздавателната власт, която трябва да бъде осъществена на територията на Република България и тази, която търси съдействие от страна, в случая на Република Турция.

По мое мнение, първия въпрос, който Вие следва да обсъдите е коя е нормативната база, която трябва да бъде отчетена за да бъде даден отговор на искането за съдействие, което е адресирано до българските органи.

Във въззивната жалба е отбелязано, че ние като Р България сме страна по двустранен международен договор, наречен договор за оказване на правна помощ по граждански и наказателни дела. След неговата ратификация този международен договор е елемент от обективното ни законодателство, което съобразено с разпоредбата на Конституцията би следвало да има доминанта по отношение на националния ни закон, уреждащ отношенията в изпълнение на искане за екстрадиция, направено от друга държава.

По този начин осмислено в крайна сметка нормативната база, която Вие трябва да приложите, е международен договор, който вече е част и от вътрешното ни обективно право не само за да прецените или за преодоляване на фактически трудности по прилагането на международния договор и Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест /ЗЕЕЗА/.

По мое мнение първия порок в процесуалното, а и поведението по разглеждането на въпроса по същество допуснато от първостепенния съд, е подмяната на нормативната база, т.к. атакуваното от нас решение променя единствено и само в изпълнение на част, дори не всички разпоредби предвидени в ЗЕЕЗА.

Не случайно в жалбата е поставен и въпроса за така наречената подведомственост на спора по изпълнение на адресираното до България искане за екстрадиция.

Категорично и ясно в договора, двустранния, между България и Турция е изписано, че предаването на чуждите граждани от замолената на молещата държава става по дипломатически път. Никакво отклонение в следващите клаузи на договора няма, предпочетения ред е административния до толкова до колкото тази работа трябва да бъде свършена от някого, но администрацията, която проследява изпълнението на искането за предаване е елемент на дипломатическите представителства в двете държави, а не на правораздавателните органи, така е записано в договора. Моето тълкуване не може да избяга от граматическото звучене на уговорката, която съм посочил във въззивната жалба, но поне по мое мнение, се изключват правораздавателните органи, а чл.17 сочи като единствено разглеждащ и удостоверяващ искането на друга държава за предаване на неин гражданин на територията на търсещата държава, дипломатическия ред.

Следващия въпрос засегнат в жалбата, адресирана до вас, е начина, по който Република България е сезирана с искането за предаване на господин Г. В. на Турската република.

Тук по мое мнение, уважаеми Апелативни съдии, би следвало да подходите строго формално до приложимия закон. Начина, по който е формулирано искането, то все още не е представено в официален вид, или официално заверено копие, не отговаря на предвидения в чл.9 ред за изготвяне и адресиране на искането до Република България. Повече от ясно е, че ако нямаме редовно искане или, че то искането не отговаря на процесуалните предпоставки за своята валидност самото производство става безпредметно. Като правораздавателен орган Вие трябва да утвърдите не само суверенитета на Република България, но и достойнството на българския съд, както и да предоставите търсената от моя доверител защита.

Това за съжаление Шуменски окръжен съд не пожела да осмисли, не съзря очевидното несъответствие между искането за предаване на господин Г. В. на Република Турция, не съзря автора на това искане, а именно редови съдия в първи наказателен за особено тежки престъпления съд, както е посочено в молбата, намираща се в кориците на делото. Не пожела да осмисли факта, че органите, които решават формалностите при искането и уважаването на това искане са на ниво Министър на правосъдието и Върховна касационна прокуратура /ВКП/ за Република България. Не

проследи бездействието на ВКП, която е длъжна след като получи администрирането и преценено като редовно от Министъра на правосъдието искане на Република Турция, да образува нарочна преписка в Международен отдел на ВКП и да даде указания на Представителя на Окръжна прокуратура – Шумен за това какви са действията, които по негова преценка на върховния прокурорски орган се дължат като процесуално поведение в рамките на производството пред български съд. Нито едно от тези изисквания не е налице.

Аз бих могъл да кажа, че поради тази причина сме изправени и пред редовно производство по екстрадиция на моя подзащитен Г. В..

Наред с изложеното в жалбата и повтореното пред Вас, за което Ви се извинявам, основания за преценката допустимостта на производството смятам, че и по съществото на искането за съдействие има отклонение, което няма как да бъде дори преодоляно с Вашия правораздавателен акт като въззивна инстанция. То е свързано със спазване на изискването на чл.8, т.4, към който препраща ал.3 от закона, както и с появилото се в края на размяната на документите, които са необходими за да бъде разгледана молбата за екстрадиция твърдение, че моят подзащитен е разследван за умишлено убийство от прокуратурата в Република Турция.

Само по себе си на пръв поглед това не би трябвало да засяга Вашето правораздаване, ако имаме редовна молба за екстрадиция, но уведомяването, което се прави от турската страна, че има намерение да разследва Г. В. за умишлено убийство поставя въпрос за това какво е дължимото поведение на Република България като правораздавателен орган, особено в защита на моя доверител В..

Както международния договор е записано, така и в ЗЕЕЗА е предвидено, че при множество предпоставки за дирене на екстрадиция на лицето следва да бъдат предприети определени процесуални действия, които не са осъществени в случая.

Или молбата, която е минала по дипломатически път е просто изписана без да се влага определен смисъл в нея или вложения смисъл не е защитен с необходимите правни последици от твърдението, че по отношение на господин В. има висящо или предварителна проверка или ДП, не знам какви са процесуалните правила на Турция, свързани с евентуално обвинение

умишлено убийство.

Мое е мнението, че Вие трябва да отчетете факта, че са налице данни за друго тежко умишлено престъпление, квалифицирано като убийство и да прецените до колко Вие не трябва да предприемате действията, които са предвидени в двустранния договор и да получите изрична гаранция по конкретния номер на досъдебното производство, което виси, ако има такова спрямо господин В., получавайки гаранция, че едва след съгласието на Република България ще се пристъпи към разследване на господин Г. В. по това престъпление, както е предвидено в двустранния договор.

В крайна сметка обаче това, което по мое мнение се налага е, че при първоначална неточност, некоректност или пълна липса на искане за екстрадиция на Г. В. съдебната намеса от страна на органите на Република България е недопустима, а и накратко казано невъзможна.

Наред с това, дори да приемете, че съдържащото се като право без приложен оригинал от страна на турската държава искане за предаване на господин Г. В. като редовно сезиране на съдилищата в Република България към това искане не е приложено разяснението, което се дължи по реда на чл.8, т.4 при положение, че имаме достатъчно данни в показанията на господин Г. В. пред Окръжен прокурор в град Шумен, че той не е бил призоваван пред съда в Република Турция, че е призоваван само като свидетел в отделни други производства, по които той трябва да свидетелства срещу лицата, които според неговия баща, са извършили покушение на 08.06.2023 година спрямо дома, в който господин В. живее. Това е смисъла на представените днес доказателства.

От друга страна, и това пак е по моя преценка, поне безспорно, че липсва яснота за поетия ангажимент от турската държава да не се предприемат процесуални действия по разследването на господин В. за умишлено убийство без съгласието на Министъра на правосъдието на Република България за подобни процесуални действия на територията на Република Турция.

Това, което ми се иска да кажа в заключение, което, по мое мнение твърде съществено е, информацията, с която семейството на господин В. разполага, информация предоставена от вътрешните органи на Република

Турция, т.е. полицейските органи, в рамките на която информация се изказва сериозно опасение, че обвинението за умишлено убийство е съчетано и с обвинение за политически мотив при извършването на това убийство.

На въпроса кога е кога и как биха могли да разполагат са документ установяващ това като информация подадена от полицията, отговора е, за мое голямо съжаление, е след съдебното заседание, т.е. някъде в разумния срок 25 – до 30.06. този документ ще бъде съставен.

Известно е много добре, че принципа да не се предоставя чужд гражданин, който може да претърпи наказателна репресия на базата на политическо преследване е основополагащо в това производство.

Ако ние приемем, че в рамките на близо три месеца бе необходимо да се организира придвижването на документите до българския съд то за да има перфектност в отношенията аз Ви моля да прецените това мое твърдение, което никак не е случайно, което е подкрепено от думите на присъстващите в залата родители на господин Г. и за да не постановите правораздавателен акт, в който не се отчита тази опасност за моя подзащитен, да ни дадете възможност в най-кратък, десетдневен, двуседмичен този документ да Ви бъде представен, обсъден и въз основа на него да постановите своето решение.

При положение, че има такова съмнение, което бих казал на базата на обективните факти, които уважаемия съд би могло да приеме за твърде вероятно, самото обвинение за умишлено убийство се повдига по повод на сигнал, който е подаден от неговите конкуренти, предмет на неговото разкритие пред полицията, а те не пестят средства за да постигнат възмездие.

Това е, което мога да кажа.

ЖАЛЪ.В.: - Уважаема госпожо Председател, аз поисках убежище от Шуменски окръжен съд поради искането от турската страна, но Шуменски окръжен съд я отхвърли моята молба. Моите две искания са свързани с моя живот.

Аз в Турция дадох показания като свидетел, относно делото за наркотици. Аз подпомогнах хората, които действаха за разпространението и търговията с наркотични упойващи вещества, помогнах на жандармерията да бъдат заловени. Моите показания бяха оформени като документ и подписани

от служителите на жандармерията. Поисках през Окръжен съд Шумен този документ да бъде изискан, но съдът не прие и тази моя молба. Ако този документ беше получен и представен пред съда, аз нямаше да участвам в това дело като обвиняем. Относно законите в Турция - лицето, което съобщава или информира за лица, които са занимават с наркотични, упойващи вещества, не може да бъде съден и не може да получи наказание. Но не по закон аз от свидетел станах обвиняем, в качеството на обвиняем ме призоваха. Извън закона аз съм обвинен за престъпление, което трябва да излеждавам десетки години. Считам, че турското правораздаване не отговаря и не спазва законодателството и не е обективно. Това не е правово, което правят те.

Както не беше правово Шуменски окръжен съд да отхвърли моето искане за законово гледане на делото, защото в цивилизованите страни всеки човек има правото да бъде съден, има нужда, има право да бъде справедливо съден. Хората, които предадох, групата, която се занимава с разпространение и търговия на наркотични вещества, ме заплашиха с убийство, и искането ми беше свързано с опазването на моя живот, но за жалост Шуменски окръжен съд това мое искане отхвърли, моят живот не е толкова безценен. Има хора като майка ми, баща ми, като брат ми, които искат аз да остана жив. Ако не бъдат осигурени обстоятелства, които ще гарантират живота ми в Турция, се опасявам, че ще бъда ликвидиран физически. Тази групировка на 08.06.2023 година нападнаха къщата ми, дома ми въоръжени. Досиета и протоколите на турската полиция са налични в съдебното досие.

Днес, в тази правораздавателна система, моята съвест е спокойна и вярвам, че ще стигнете до едно право и вярно решение. Аз съм глава на семейство, имам съпруга и две деца. Като се има предвид сегашното състояние, се разбира защо са моите искания за законово правораздаване и молбите ми за живота ми, да остана жив. Поради факта, че моите искания бяха отхвърлени в Окръжен съд Шумен, аз не желая да бъда екстрадиран в Турция. Решението е на уважаемия съд.

ПРОКУРОРЪТ: - Уважаеми съдии, производството е по чл.20 от ЗЕЕЗА, образувано е по жалба на адв.Т. С., защитник на Г. В. срещу решение № 93/05.06.2023 година, постановено по ЧНД № 252/2023 година на Шуменски окръжен съд, с което е била допусната екстрадиция на подзащитния му, който да предаден на съдебните власти на Република Турция

за водене на наказателно производство на наказателен съд, за тежки престъпления в град Маниса, с обвинение за престъпление за трафик и доставка на наркотици и стимулиращи вещества.

По същество с решение № 93/05.06.2023 година Шуменски окръжен съд на основание чл.17, ал.7 от ЗЕЕЗА е допуснал екстрадиция на турския гражданин Г. В. с посочени данни за това, че е извършил тежки престъпления в град Маниса за престъпленията трафик на наркотици и стимулиращи вещества, деянието е извършено на 24.08.2022 година, престъпление чл.183, ал.3 от НК на Турция.

Взета е мярка за неотклонение „Задържане под стража“ на исканото лице Г. В. до фактическото му предаване на властите.

От приложен към молбата доклад за разглеждане на делото, предоставен от Република Турция се установява, че с обвинителен акт от 27.01.2023 година на Главната прокуратура в Маниса, по което се иска екстрадиция е описана фактическа обстановка, като обвиняемия Г., заедно с други лица Мустафа, Юсуф и други, пътували заедно до град Измир, с цел покупка на наркотици. От там обвиняемия е донесъл мета амфетамин, скрит в пожарогасител.

Делото, по което се иска екстрадицията на Г. първото заседание е проведено на 21.02.2023 година, после на 04.04.2023 година и съдебното производство е продължило като е била издадена заповед за арест на обвиняемия и е било временно постановено задържане под стража за срок от 72 часа. Акта е постъпил в Окръжна прокуратура – Шумен на 12.05.2023 година, основанието за издаване е предадено от МВР дирекция ДМОС, писмо чрез Интерпол Анкара, искане на съдебните власти на Република Турция за временно задържане под стража на турския гражданин Г. В. с цел екстрадиция. При задържането си лицето е представило неистински словенски документи, но притежавал и турска лична карта.

На същата дата от Интерпол Анкара са получени и заверени копия на документи за екстрадиция, като са очаквали оригиналите. Такива са били изпратени във ВКП и в последствие са приложени по ЧНД № 252/2023 година на Окръжен съд – Шумен.

Било е одобрено споразумение на Районния съд, с което обвиняемия Г. В.

е бил признат за виновен по чл.316, вр.чл.308, ал.2 и ал.1 от НК.

По същество жалбата на защитата считам за неоснователна.

От поставените от защитата пред Апелативен съд въпроси вече е бил даден отговор пред Окръжен съд – Шумен. Считам, че тези въпроси са били изяснени.

Според мен Окръжен съд⁹ - Шумен е приел, че не са налице абсолютни основания за недопустимост на екстрадицията по смисъла на чл.6 и чл.7 от ЗЕЕЗА, както и не са налице основанията по чл.8 ЗЕЕЗА.

Категорично е установено от съда, че престъплението, за което се иска предаването Г. В. не попада в категорията на политическите, както и не представлява военно престъпление. Лицето не се иска за съдене от извънреден съд.

Видът на престъплението изключва възможността екстрадицията да бъде с цел преследване и наказване на основание раса, религия, гражданство, етническа принадлежност и т.н. нито пък се съдържат каквито и да било данни, които да представляват индиция, че Г. В. ще бъде подложен от молещата държава на насилие, изтезание или жестоко нечовешко унижително наказание.

Видно от молбата и приложените доказателства престъпленията, за които се иска да бъде предаден не са амнистирани, за същите в Република България няма влезли в сила присъди и изтърпяване на наказанието не е погасено по давност. С молбата за екстрадицията са дадени и гаранции, а именно, че престъплението, за което обвиняемия носи наказателна отговорност не е политическо, военно, че обвиняемия има всички законни права съгласно международните конвенции, по които Република Турция е страна и турското законодателство.

Предвид обстоятелството, че Турция е страна по Европейската конвенция за правата на хората приема индивидуална жалба срещу нея по чл.34 от конвенцията, поради което заподозрения има право да сезира ЕСПЧ.

Молещата държава е гарантирала, че ако след приключване на процедурата по екстрадицията се установи, че има друго престъпление, което опадва под юрисдикцията на наказателното правосъдие на Република Турция и е извършено преди датата на екстрадиция, в съответствие с правилото за

неизменност на квалификацията турските власти ще искат съгласието на Република България за привличане на обвиняемия към наказателна отговорност за това престъпление.

Ако компетентните органи не дадат съгласие обвиняемия няма да бъде съден за други престъпления, освен за престъпленията, за което е екстрадиран.

Намирам, че така дадените гаранции са достатъчно убедителни, че турския гражданин няма да бъде подлаган на изтезания, жестокост, нечовешко или унизително отношение и ще му бъде дадено правото на независим, справедлив и обективен съдебен процес чрез спазване на презумпция за невиновност по време на наказателното производство.

Предвид всичко това считам, че решението на Окръжен съд – Шумен следва да бъде потвърдено, с което екстрадицията на Г. В. да бъде допусната и мярката за неотклонение да бъде потвърдена до фактическото му предаване.

АДВ.С.: /реплика/ – Това, което не мога да се съглася с представителя на Апелативна прокуратура - Варна е съдържанието на молбата, адресирана до българските органи май месец 2023 година. Там няма искане за екстрадиция, искането, което е формулирано „моля, временно да бъде задържан турския гражданин Г. В. до представяне на искането за екстрадиция“.

И всичката документация до 01.06.2023 година е свързана с временно задържане под стража на Г. В., но не и за неговото екстрадиране.

Що се касае за поставеното искане, което беше формулирано към уважаемия Апелативен съд, очевидно е, че ако ние се сдобием с този документ, който отговаря на информираността на Министерство на вътрешните работи на Република Турция нещата ще се променят коренно.

Затова аз отново горещо Ви моля, да отложите с кратък период от време 7-10 дни разглеждането на въпроса, толкова време беше изчакана турската държава да представи документ, които са необходими за екстрадирането на Г. В. и ако прецените, че в този документ се съдържат достатъчно предпоставки за опасността той да бъде преследван по политически причини да прецените какво да бъде Вашето решение в тази насока.

ЖАЛБ.В.: – Моето желание от уважаемия съд е да не бъде екстрадиран в

Република Турция. Искам да живея в България, с моето семейство. Друго нямам какво да добавя.

В 14:20 часа **СЪДЪТ** се оттегли на тайно съвещание, като уведоми страните да се явят в съдебната зала в 16:30 часа.

В 16:30 часа, в присъствието на преводача и всички страни по делото, като за обвинението се яви прокурор Галина Вълчева, **СЪДЪТ** се произнесе с решение, което обяви публично чрез прочитане.

ЖАЛБ.В.: - Достатъчно ми е, че чух превода, не искам писмен превод.

СЪДЪТ определи възнаграждение на преводача в размер на **200 /двеста/ лева. Издаден РКО**

ПРОТОКОЛЪТ изготвен в съдебно заседание, което приключи в **16:45** часа.

Председател: _____

Секретар: _____